

HUKKARETKI

I

isä tuli luokseni
Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen
se mutisi
vastasin jotain eikä se ymmärtänyt
isä oli alasti ja minua hävetti
yritin olla ajattelematta sitä ja katselin raivattuja metsiä
mietin miltä puiden haamut näyttävät
onko niillä juuria
jotenkin ajattelin että menneellä on monta nimeä, eikä yhtään päämäärää
itketään sumuun hälvenevää saavuttamatonta
tyhjeneviä huoneita
mitä oli
jotain minäkin haluaisin kertoa lapsilleni
mutta se on sitten jo poissa
niin kuin Pastirolit, pastoraalit, lankapuhelimet, nimet ja naamat
että kun minä puhun laajoista sankoista metsistä
niistä tuntuu kuin kaadetuista puista

HERÄÄMISIÄ

olen pudonnut sängystä
löytänyt unen rajan
hakattua metsää
ja kylmän nuotiopohjan
ymmärrän mistä isät tulevat ja äidit
punaisista tuvista
ja tupien takaa
syvistä ja hiljenneistä vuosista
tämä on viittauksien ja lähteiden maailma
ja minä kerron samaa tarinaa
naistenlehtien eepistä epookkia maailmasta, joka synnyttää palavia rakkauksia, junaratoja,
parkuvia lapsia, jossa etsimme itsemme neulana heinäsuovasta, olemme suuri löytöretki ja raskas
vastuu pimenevistä päivistä
hullunkurinen karavaani
possujuna jossa matkaamme peräkkäin
ja kun isä puhuu, minä kuuntelen omaa hiljaista ääntäni
veden lohduttavaa kohinaa

TALVIKUNINGAS

Robespierre sanoi: onni on hyve
ja yritti itsemurhaa
onni onnettomuudessa
hän ampui itseään leukaan
ja kuoli hyveiden ja kivun saattelemana vasta mestauslavalla
vähän niin kuin rakastella kaunista naista on hyve
160 senttimetriä leveässä sängyssä
tuulisena talviyönä
kun ihmisten olemattomuus kuuluu sisään asti
puhun jotain huomaamatonta ja hellää
ja niin kuin hyveillä on tapana
ne saavat minut tyytymään kohtaloon
piirtävät karttoihin katkoviivoja
joita seuraan
ja karavaani kulkee näitä pyöreitä teitä, niin kuin menneet vuodet kulkevat meitä
tiputtaen sulkiaan ja kamelinkarvojaan lasten ihmeteltäviksi
ja jos kaunis nainen synnyttää minulle joskus
pojan
kerron sille että onni on hyve ja rakastella kaunista naista
että tulee talvisia öitä
kipuun sammuvia lyhyitä öitä
jolloin olet tämän köyhän talon kuningas

II

VILLANKEHRÄÄJÄN POIKA

yöllä kun laivat uivat meren väreissä
vereni kutoi villaa ja
palelin kuin kuka tahansa
tunnustelin ruuman seiniä ja meri tuli melkein lävitse
ajattelin kaikkea sitä vettä, jolla Nooa purjehti
missä se nyt on ja tuleeko se takaisin
intiaaneille kerroin Kuninkaasta ja Jumalasta
osoittelin meren taakse ja taivaalle, vastuusta minä puhuin, löytämisen ankarasta vastuusta

unissa piirsin suuria karttoja joihin mahtui koko maailma
sen rannoilla ja saarilla loimme yhteistä nahkaamme
joka muuttui harmaaksi
hämäräksi

PALUUMATKAN MUISTOJA

laiva puhuu yöt ja päivät
tuulen suunnat
sahattujen puiden salaisuudet
ruuma haisee virtsalle
pakenevat ajatukset
saaret, mantereet, kuninkaat ja lasihelmet
en ole nähnyt mitään
näkemättä matkaa
katselen paratiisin lintuja häikeissään, kuinka niiden sulat taittavat hämärän jokaisen sävyn
tiedän nyt
tämä on pitkä matka kulkea
vain pidempi palata

VALTAMERTEN AMIRAALILLE

sinä löysit minut ja kadotit
samanlaisiin päiviin
muovin ja odotusten pitkiin riveihin
rivit muodostavat etsijöiden ketjuja
joiden väli on 2-5 metriä, laivanmitta ja tuhansia vuosia
sinä löysit minut ja kadotit
jätit uppoavaan satamaan
IKEAn kontit nousevat kilpaa veden kanssa
murskaavat linnunluiset laulumme
paratiisin varikset raakkuvat
työnnän pääni naistelehteen, mutta salaa vilkuilen merelle
intiaaneja odotellen
ja jos ne tulevat
vaihdan tämän lasihelmiin
maapallon jokaisen sateenharmaan päivän

III

KAHLEKUNINKAAN KUOLEMA

tämä aika sihisee kuuroja sanoja
ja kaipaan asentoja jotka rauhoittavat
aikaa joka rauhoittaa
oletko sinä oppinut jotain pakenemisesta
suurilta taikureilta
kuinka häipyä tukalista tilanteista kun ei voi enää hengittää, kun vesi yltää katonrajaan
minä en ole
satamakin on surullinen paikka
täältä ei pääse enää minnekään
laivojen harmaat kyljet halkovat harmaata vettä, vain konttien väri vaihtuu
rannan sorsien päät ovat siiven alla, se on se pienten lasten katoamistemppu, joka joskus nauratti,
mutta että nyt sitä tekevät kaikki
nauraako kukaan
menen naistenlehden itsensä hemmotteluiltaan, siellä jaetaan IKEAn alennuskuponkeja ja
yläkerrassa on käynnissä spiritistinen istunto, kysyn hengiltä miten täältä voi paeta ja Houdini
kuiskaa korvaan: Kolumbuksen muna

IKEA

pidän muovieläimiä yöpöydällä

pareittain

ajattelen sänkyä jonka ostin

160 senttimetriä leveä

makaan kiinalaisella sängyllä ja katson ohjelmaa norsuista, kuinka niiden kyyneleet täyttävät

kuivuneet joenuomat Afrikassa, kuinka niiden kyyneleet valuvat meriin, painan korvan tyynyä

vasten ja kuulen menneitä unia: rokokoota ja Kolumbusta, nousevia saaria, trilobiittien

maailmanvalloitusta

alakerrassa asuu varmaan lapsia, joku nauraa, mutta norsut itkevät, kunnes ajat loppuvat, kaikki ajat

ja tunteet, ohivaluvista maisemista, umpikujista, tästä kaupungista joka päättyy merenrantaan

painan korvan tyynyä vasten ja kuulen tulevia unia:

kuuntelen vellovaa paisumusta

tuuli työntää kaiken paikalleen

hioo veden

kertoo tarinoita uponneesta mantereesta

labyrintistä ja hirviöstä jolla oli ihmisen pää

vedenpaisumus paisuu paisumistaan
vielä sitä ei näe
mutta öisin kun tuntee kostean lakanan ihoa vasten
ja näkee unta merikrotista ja meduusasta
on kuin Freud itse sanoisi:
poika, rakenna arkki
mutta kai senkin rakentavat kiinalaiset
lastaavat laivaan vaatteet, koneet ja huonekalut
pelastavat sen ainoan ja parhaan maailman joka meille on annettu

MITÄ OLISI VOINUT OLLA?

tanssivat luurangot tanssivat

alati vaihtuen

kypsyen sateisten päivien hiilloksella

yökerhoissa, kulttuurikodeissa, kaupungin kerrostaloissa ja vajoavissa satamissa

luiset persoonat vaihtavat paikkaa kuin symbolit

kertoen aina jotain uutta, aina muuttumatonta

ja katso

me olemme toisistamme irti kuin puiden lehdet

me olemme IR-RAL-LAAN

sommiteltuina

sommittelemattomina

irti kuin irstaiden kirjojen lehdet

yhteenliitettyinä pimeyttä vastaan

rukouksemme

on lihan ruostuvaa huutoa

vasten yön

kuuroutta

ja jokainen ajatuksemme hiiltyvä tulitikku

jotta näkisimme mitä olisi voinut olla

jotta paremmin näkisimme